

**En ny aandelig
Sørge-Sang
over de fire i Livet Elskelige og nu i Døden
salig hensovende, som paa Hjemreisen fra
Tromsø Kirke den 1ste Januar 1855
maatte friste Dødens Kamp.**

**Forfattet af
Ole Al. Eidisen Skaberget**

**Taler hverandre til med Psalmer og Lovsange
og aandelige Viser; og synger og leger for Her-
ren i Eders Hjerter. Ephes. 5, 19.**

Mel. En Sørge-Sang jeg nu vil kvæde.

Stem i min Sjel! Med Sørge-Klage,
og syng din Sang af Hiertet ud.
Stor Sorg og Graad i disse Dage
Er os tildelet af vor Gud;
Men vi maa dog taalmodig taale,
hvad Herrens Visdom os tilmaaler.

2. Vi Aaret Attenhundred' skrive
Og fem og femti Aar dertil,
Just Nytaarsdag – jeg vil beskrive,
at Herren fra os kalde vil
De fire unge, kjære Venner,
hvorom min Sørgesang istemmer.

3. Fra deres Hjem de monne vandre
– Til Tromsø Kirke sig begav,
Men paa hjemveien mon forandres

Den Kirkefart til deres Grav;
Da de i Havets salte Vande,
Udi en hast opgav sin Aande.

4. Ak, tung for os er Sorgens Byrde,
Som sidde nu tilbage her;
Dog haabe vi paa dig, vor hyrde,
Du letter Sorgen for Enhver,
Og trøster de Forældres Hjerter,
som heftig føler Savnets Smerter.

5. Her kommer mig med Sorg imøde
Graahærdede Forældre kiær,
Af Hjertets Angest de maa bløde
af Sorg for sine Børn her,
– De havde dem til Sjelsaar draget;
I hast blev Glæden fra dem taget.

6. I denne Verdens Græde-Dale,
Vi Sorg og Modgang daglig seer;
Vi maa i Sorgens Kalk os bade
Mens vi i denne Verden er,
– Ifra vort første Svøbe-Klæde,
Indtil vi skal fra Verden træde.

7. See Jacob for sin Joseph græder
Og hensank dybt i Sorgens Vee,
og Rakel sine Kinder væder
Da Sine Børn hun mistede;
Dog maatte de med taaligt Hjerte
sig bøie under Sorgens Smerte.

8. Ak sørgende Forældre kiære,
Trøst Jer med Hjob?, Gudelskend' Mand,

han mistede jo Børn flere,
Han misted' ti udi en Gang;
Dog maatte han med Tak udsige:
At herren tog det han har givet.

9. I fire Børn her maa savne,
Som druknet i det Baade er,
men I skal dem dog glad omfavne,
hvor evig, evig Glæde er,
–Den Graadens Sæd I her mon miste,
Den skal I hist med Glæde høste.

10. Om I end her maa Kinder væde
Og sørge for de Børn saa kiær,
I finder dem igjen i Glæde,
hvor Sorg til Fryd forandret er;
Vær kun taalmodig i jers Nøie,
I skal see Gud med Troens Øie.

11. Her rinder mig nu mest i Tanke
I elskelige Brødre to,
Som skuld' saa hastig fra os vandre,
Men I er dog i evig Ro.
Og vi er' her i Sorgens Hytte,
men vi skal dog herfra bortflytte.

12. Christopher, du, min kjære Broder,
Og du, Johannes ligesaa,
I kunne dog vel ei formode,
Da I fra Eders Hjem mon gaa,
At eders Timeglas var runden,
Og Leve-Traaden afspunden.

13. Ak, Baaden var jers Ligekiste,

Og Kjølen var jers Ligebaar;
De favre? Liv mon hastig briste,
Udi den bedste Alders Vaar.
Det gamle Aar var just henrunden,
– I har det rette Nyttaar funden.

14. Vi leved' sammen her i Glæde,
Og voxet sammen udi Fred;
Jeg sidde maa og Øiet væde,
Mens I af ingen Sorger veed,
Dog vil jeg her taalmodig vente,
til Gud min Sjel herfra vil hente.

15. Vi maa os vel til Minde drage:
Vor Tid her ubestandig er,
Og at enhver af vore Dage
Til Graven fører mer og mer.
Vi maa med David ofte klage:
At ond' og saa er' vore Dage.

16. En Dreng var og i samme Følge,
Dertil ogsaa en Pige kiær;
Jeg det for Eder ei vil dølgge,
De elskede hverandre her.
Og tænkte vist et Par at Blive,
De fulgtes ad til Himlens Rige.

17. Nils Peersen med din Jokumine?,
I fandt for Jer en fugtig Grav;
I følte Dødens bittre Pine,
førend I eders Aand udgav;
Dog, Striden den var snart tilende
Og I gav Sjelen Gud ihænde.

18. Der skal ei Ven fra Ven adskilles,
Men evig Glæde nydes der,
I kjærlighed skal de forenes,
De som har kjærlig levet her;
Skjønt Legemet i Havet hviler,
Det dog herfra forklaret iler.

19. Gud, Trøst og Hjælp du dem tilsende,
Som færdes paa det salte Vand,
At de sin Reise vel maa ende,
Og komme vel, hver til sit Land;
Men skal vort Støv i Havet hvile,
Saa lad vor Sjel dog til Dig ile.

20. Lad dette os Exempel give:
hvor hastig Døden er os nær,
At vi den Stund, vi er' ilive,
Maa vandre varlig En og hver,
- Vi kan idag gaa karsk og røde,
- Imorgen er' vi bleg' og døde.

21. I Brødre! Som med mig omvanker
Paa dette grumme, salte Hav,
Hav stedse eders Gud i Tanker,
Tænk det og blive kan vor Grav:
At altid vi med Lamper tændte,
Vort sidste Budskab kan forvente.

22. Gud selv nu Trøstens Olje øse
Til alle, alle Sørgende,
Og trøste alle Trøstesløse,
husvale alle Grædende,
og hjælpe hver, med taaligt Hjerte,
At overvinde Savnets Smerte.

23. Tilsidst jeg vil Jer Gud befale,
Dybtsørgende Forældre kjær;
han vil ei Hjælpens Stund forhale,
Men komme Jer med Bistand nær.
Og I skal efter disse Dage,
Jers Poder? see foruden klage.

24. Min ringe Sang I ei forskyde?,
Min' Venner, som tilbage er;
Jeg beder I ei vil fortryde,
hvad jeg velment har skrevet her,
– Det er til de Afdødes Ære,
og skal os til et Minde være.

25. Lev vel i Gud! afdøde kjære,
Tak for den Tid, vi sammen var.
Vi skal i Himmelen med Ære,
Beskue vor Forsoner klar.
Giv vi maa komme der tilsammen!
Gud, hør vor Bøn! ved Jesum. Amen.